

**КАФЕДРА ПУБЛІЧНОГО
АДМІНІСТРУВАННЯ ТА УПРАВЛІННЯ
БІЗНЕСОМ**

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЛЬВІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ІВАНА
ФРАНКА
ФАКУЛЬТЕТ УПРАВЛІННЯ ФІНАНСАМИ ТА БІЗНЕСУ**

ЗАТВЕРДЖУЮ
Зав. кафедри
_____ д.е.н., доц.
Г.О. Комарницька
«31» серпня 2022 р.

**ЗАСОБИ ДІАГНОСТИКИ ЗНАНЬ СТУДЕНТІВ
З НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ**

**Вступ до фаху. Теорія та історія
управління**

галузь знань: 28 «Публічне управління та адміністрування»

спеціальність: 281 «Публічне управління та адміністрування»

спеціалізація: «Публічне адміністрування та управління
бізнесом», «Управління персоналом в органах публічної влади та
бізнес-структурах»

освітній ступінь: бакалавр

форма навчання: денна

ЛЬВІВ 2022

Засоби діагностики знань студентів з навчальної дисципліни «Вступ до фаху. Теорія та історія управління» для студентів за галуззю знань 28 «Публічне управління та адміністрування» спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування» освітнього ступеня «бакалавр» денної форми навчання

«31» серпня 2022 року – 19 с.

Розробник: Решота О.А., к. держ. упр, доцент, доцент кафедри публічного адміністрування та управління бізнесом

**Розглянуто та ухвалено на засіданні кафедри публічного адміністрування та управління бізнесом
Протокол № 1 від « 31» серпня 2022 р.**

Завідувач кафедри _____ Комарницька Г.О.

**Розглянуто та ухвалено Вченою радою факультету управління фінансами та бізнесу
Протокол № 1 від «31» серпня 2022 р.**

ЗМІСТ

РОЗДІЛ 1. ТЕМАТИЧНИЙ ПЛАН КУРСУ	3
РОЗДІЛ 2. ЗАСОБИ ДІАГНОСТИКИ ЗНАНЬ СТУДЕНТІВ	3
РОЗДІЛ 3. СПИСОК РЕКОМЕНДОВАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ	17

РОЗДІЛ 1. ТЕМАТИЧНИЙ ПЛАН КУРСУ

Номер теми	Назва теми
1.	Загальнотеоретичні основи управління.
2.	Еволюція публічного управління в Україні.
3.	Світові моделі публічного управління та адміністрування.
4.	Системні характеристики публічного управління та адміністрування.
5.	Тенденції розвитку публічного управління в Україні.
6.	Управлінські рішення, стратегічний та проектний підходи.
7.	Технологічне вдосконалення та електронна модернізація публічного управління та адміністрування.
8.	Сутність сучасного управління бізнесом.
9.	Основні функції управління персоналом у бізнес-структурах та органах публічної влади.

РОЗДІЛ 2. ЗАСОБИ ДІАГНОСТИКИ ЗНАНЬ СТУДЕНТІВ

1. Як Ви вважаєте, публічне управління – це є:

- 1) галузь знань;
- 2) окремий вид діяльності і галузь знань;
- 3) спосіб ефективного розв’язання управлінських проблем;
- 4) вид галузі за спеціальностями «Конституційне право», «Муніципальне право» і «Адміністративне право».

2. Публічне управління як системне суспільне явище представляє собою:

- 1) як багатогранну діяльність органів трьох гілок влади та органів місцевого самоврядування (в межах повноважень, делегованих їм за принципом демократичної децентралізації) по здійсненню внутрішніх і зовнішніх функцій держави, спрямовану на формування політики, вироблення, ухвалення та реалізацію форм і механізмів впливу на всі сфери та процеси життєдіяльності суспільства з метою досягнення та підтримання соціоекономічної рівноваги на підставі взаємоузгодження загальнодержавних, регіональних, групових і індивідуальних інтересів;
- 2) цілеспрямовану координацію суспільного відтворення;
- 3) процес діяльності, прийняття і реалізація управлінських рішень;
- 4) регулювання і упорядкування будь-якої системи за умов змінювання внутрішнього середовища.

3. Публічне управління – це:

- 1) пошук за найкращим способом використання ресурсів задля досягнення пріоритетних цілей державної політики;
- 2) управління суспільством, тобто вироблення та здійснення дій щодо цілеспрямованого свідомого впливу на суспільну систему загалом та на її окремі ланки;
- 3) вплив суб’єкта управління на керований об’єкт;
- 4) професійна діяльність державних службовців, яка охоплює всі види діяльності, спрямовані на реалізацію рішень уряду.

4. Предмет публічного управління – це:

- 1) процес досягнення національних цілей та інтересів шляхом організації діяльності суб'єктів публічної сфери, у тому числі законодавчих, виконавчих і судових органів та органів місцевого самоврядування;
- 2) є закономірності, принципи, методи, форми, тенденції теорії та практики впорядкування й забезпечення вирішення суспільних проблем;
- 3) процес посилення децентралізації й відповідну демократизацію управління на рівні регіону та місцевого самоврядування;
- 4) раціональна організація апарату управління і найбільш ефективні засоби, форми і методи його роботи, які дозволяють досягати максимальних результатів за найменших затрат сил і ресурсів.

5. Об'єкт публічного управління – це

- 1) певна сукупність суб'єктів, зокрема органи державної влади;
- 2) публічні інтереси через застосування законодавства;
- 3) зовнішньо орієнтована діяльність уповноважених суб'єктів, пов'язана з реалізацією політичних рішень;
- 4) є суспільство у всьому різноманітті суспільних відносин, на які спрямоване публічне управління.

6. Визначте коло суб'єктів публічного управління:

- 1) законодавча і судова влади; орган місцевого самоврядування, орган прокуратури; інші органи державної влади, які не входять до системи органів виконавчої влади, наприклад, Національними комісіями регулювання природних монополій;
- 2) Президент України (нагороджує державними нагородами; встановлює президентські відзнаки та нагороджує ними тощо);
- 3) суб'єкти делегованих повноважень, наприклад, громадським інспектором з охорони довкілля;
- 4) усі відповіді є вірними.

7. Завдання публічного управління – це:

- 1) визначення, формулювання та ранжування суспільних проблем;
- 2) формування адміністративних структур;
- 3) визначення підходів до вирішення проблем, що виникають у «трикутнику» «влада – бізнес – громадяни»;
- 4) або досягнення та підтримка соціо-економічної рівноваги у суспільстві.

8. Які загальні функції виконує публічне управління:

- 1) прогнозування, планування;
- 2) регулювання, координація;
- 3) контроль та облік;
- 4) усі вищезазначені.

9. Назвіть структурні інструменти функціонування моделі публічного управління:

- 1) зміст, цілі, засоби, процес, функції, форми, механізми і результат публічного управління;
- 2) вступ, мета, цілі, засоби, процес, функції, форми, механізми і результат публічного управління;
- 3) завдання, мета, цілі, засоби, процес, функції, форми і механізми публічного управління;
- 4) або мета, цілі, засоби публічного управління, процес, функції, форми, механізми і результат публічного управління.

10. До форм публічного управління відносять:

- 1) адміністративна, правова, політична, інституційна;
- 2) політична (публічна політика), правова, судова, інституційна;
- 3) виконавча, політична (публічна політика), правова, адміністративна;
- 4) виконавча, судова, політична (публічна політика), кримінальна.

11. До засобів публічного управління відносять:

- 1) прогнозуючий, регулюючий, контролюючий;
- 2) регулюючий, контролюючий, координаційний;
- 3) організуючий, регулюючий, контролюючий;
- 4) планування, прогнозуючий, регулюючий.

12. Назвіть напрями та процеси здійснення публічного управління Української моделі – це:

- 1) державне будівництво (державотворення);
- 2) формування державних стратегій та державних політик;
- 3) публічне адміністрування;
- 4) усі відповіді є вірними.

13. Назвіть актуальні завдання науки публічного управління :

- 1) визначення та обґрунтування рівня різноманіття системи публічного управління як в цілому, так і для її складових елементів; постановка цілей, формування засад публічної політики;
- 2) формування умов та механізмів забезпечення суспільної стабільності; подальше удосконалення технологій управління, прийняття управлінських рішень, підвищення їх ефективності та результативності; пошук найбільш ефективних підходів та засобів мотивації управлінської праці;
- 3) дослідження впливу ціннісного чинника на процес публічного управління, приведення його до європейського рівня демократії та суспільної культури; розроблення нових підходів до управління персоналом, формування, розвиток, обґрунтування сучасної публічної кадрової політики, зокрема у частині публічної служби та служби в органах місцевого самоврядування;
- 4) усі відповіді є вірними.

14. Назвіть основні напрями дослідження публічного управління в сучасній юридичній науці:

- 1) Концепція європейського врядування, як зразок для України;
- 2) історична та інституційна спроможність держави;
- 3) демократичне врядування, й імплементація сучасних теорій;
- 4) усі відповіді є вірними.

15. Закон необхідного різноманіття (закон У. Ешбі) містить:

- 1) розподіл функцій та повноважень по рівнях управління;
- 2) передача частки функцій і повноважень самому об'єкту управління;
- 3) збільшення управлінських можливостей;
- 4) усі відповіді є вірними.

16. Предметним полем у заснуванні науки «публічне управління»:

- 1) є державне управління;
- 2) публічне управління та адміністрування;
- 3) менеджмент;
- 4) політичне управління.

17. Термін «публічний», що походить від лат. publicus – суспільний, народний, було введено в наукову думку:

- 1) державним службовцем Д. Кілінгом;
- 2) науковим ученим Джей М. Шавріцоном;
- 3) мовознавцем-лексикологом Юліаном Кобилянським;
- 4) або лексикографом Володимиром Далем.

18. Хто вважається засновником поняття «публічне управління»:

- 1) грецький філософ Аристотель, стоїки та Цицерон;
- 2) всесвітньо відомий американський вчений В. Е. Демінг;
- 3) англійський державний службовець Д. Кілінг;
- 4) політичний діяч А. Негрі.

19. Вкажіть визначення поняття «публічне управління» за Десмондом Кілінгом:

- 1) “не є якимось нейтральним, технічним процесом, натомість є діяльністю, яка тісно пов’язана з політикою, законом та громадянським суспільством”;
- 2) “як пошук у найкращий спосіб використання ресурсів задля досягнення пріоритетних цілей державної політики”;
- 3) “це галузь практики та теорії, яка є ключовою для публічного адміністрування та зосереджена на внутрішній діяльності державних установ, зокрема на вирішенні таких управлінських питань, як контроль, керівництво, планування, організаційне забезпечення, забезпечення інформаційними технологіями, управління персоналом, та оцінка ефективності”;

4) “це специфічний вид діяльності, який перетворює неорганізований натовп на ефективну цілеспрямовану продуктивну групу”.

20. Хто з науковців розширив зміст поняття «публічне управління»:

- 1) британський державний службовець Десмонд Кілінг;
- 2) бельгійський професор Крістофер Полліт;
- 3) американський учений Джей М. Шавріцон;
- 4) сучасний дослідник публічного управління Гірт Букерт.

21. Назвіть вихідні ключові поняття для розуміння сутності поняття «публічне управління»:

- 1) різноманітна діяльність людей, поєднаних в організації, установи і підприємства;
- 2) і держава і публічна влада;
- 3) відносини бізнесу, влади і суспільства;
- 4) відносини бізнесу, політики, суспільства і ринку.

22. Перечисліть основні теорії та школи публічного управління другої половини ХХ ст. – початок ХХІ ст.

- 1) американська, англійська, французька, німецька;
- 2) грецька, англійська, французька, німецька;
- 3) римська, американська, англійська, французька;
- 4) грецька, римська, англійська, німецька.

23. Назвіть три глобальні підходи, на яких формувалася наука публічного управління за дослідженнями американського вченого Вудра Вільсона:

- 1) лібертарний, корпоративістський, адміністративно-бюрократичний;
- 2) директивно-обов’язковий, ієрархічний, нормативно-орієнтуєчий;
- 3) корпоративістський, ієрархічний, рецептивне адміністрування;
- 4) або ринково-ліберальний, ліберально-комунітаристський, рецептивне адміністрування.

24. Вкажіть назву наукової праці, що написав американський учений Вудро Вільсон у 1887 р., в якій розкрито теоретичні витоки дослідження публічного управління в США:

- 1) essay «The Study of Administration» (есе «Вивчення адміністрації»);
- 2) book «Public and its problems» (книга «Публічне і його проблеми»);
- 3) book «Management in Government» (книга «Управління в уряді»);
- 4) жодна невірна.

25. Модель публічного управління формується через: 1) тільки через класичну теорію менеджменту; 2) однозначно через неокласичну теорію менеджменту; 3) завжди через сучасну теорію менеджменту; 4) безумовно через глосарій Програми розвитку ООН.

26. Хто є основоположниками неокласичної школи управління:

- 1) Е. Мейо, М. Фоллетт;
- 2) Ф. Тейлор, А. Файоль;
- 3) К. Арджирис, Ч. Барнард;
- 4) М. Фоллетт, А. Файоль.

27. У які роки існувала Школа поведінкових наук?

- 1) 1920-1940;
- 2) 1930-1950;
- 3) 1950-1960;
- 4) у 1950-х по даний час.

28. У які роки існувала Школа «Людських відносин»?

- 1) 1920-1940;
- 2) у період 1930-х – 1950-х роках;
- 3) 1950-1960;
- 4) 1950 – по даний час.

29. Вкажіть визначення поняття «Об’єктивні закони публічного управління»:

- 1) узагальнені, інформаційні за природою закони соціального управління;
- 2) первинні об'єктивні фактори інституції публічного управління;
- 3) сукупність норм, правил, символів, що регулюють будь-яку сферу життя, діяльності;
- 4) чи акумуляція досвіду політичної управляючої і адміністративно-державної діяльності.

30. Об'єктивні закони публічного управління відображають:

- 1) поєднання діяльності і відносин, де і об'єкт, і суб'єкт управління – люди, прагнуть реалізувати свої інтереси;
- 2) поєднання централізації і децентралізації, розподіл управлінської праці, взаємозалежність суб'єкта і об'єкта, відповідність повноважень і відповідальності;
- 3) однозначно найбільш суттєві, необхідні, сталі та повторювані зв'язки між елементами системи управління та учасниками процесів її функціонування та розвитку, що допомагають розкрити їхню природу та внутрішній зміст;
- 4) виключну роль творчої активності людини.

31. Об'єктивними законами публічного управління є:

- 1) загальний закон соціального управління, Закон необхідності посилення регулювання та управління суспільними процесами;
- 2) Закон “необхідного багатоманіття”, Закон розмежування центрів влади та управління (поділ влади на законодавчу, виконавчу та судову);
- 3) Закон централізації та децентралізації влади, Закон системності організації публічного управління, Закон саморозвитку системи публічного управління;
- 4) усі вищевказані закони.

32. Загальний закон соціального управління – це:

- 1) раціоналізація важелів соціального регулювання на підставі високоспеціалізованих методів;
- 2) узалежненість управляючого впливу від стану системи і зовнішнього середовища, а саме: закон залежності управляючого впливу суб'єкта на об'єкт від стану системи публічного управління і соціального середовища;
- 3) необхідність поєднання управляючого впливу на суспільство з його самоорганізацією, врахуванням стихійної саморегуляції соціальної системи;
- 4) виключення можливостей концентрації всіх повноважень з управління суспільством у руках одного централізованого органу.

33. Закон необхідності посилення регулювання та управління суспільними процесами пов'язаний з:

- 1) посиленням й ускладненням взаємозв'язку проблем і розширенням кола факторів, які необхідно враховувати у процесі розробки управлінських рішень;
- 2) зростанням масштабів і складності проектів і програм, які реалізуються, та по-друге, з зростанням розмірів, складності і вартості самого управлінського апарату;
- 3) підвищенням вимог до вирішення питань ефективності використання ресурсів, які є в розпорядженні органів влади і управління;
- 4) усі відповіді є вірними.

34. Закон “необхідного багатоманіття” визначає:

- 1) раціоналізацію важелів соціального регулювання на підставі високоспеціалізованих методів;
- 2) функціонування і вирішення завдань, які об'єктивно виникли, лише у вигляді єдиного цілого, взаємопов'язаного елементами і процесами утворення;
- 3) об'єктивні можливості (межі) управляючого впливу на суспільство, історичною тенденцією якого є зростаюче багатоманіття суспільного життя;
- 4) передачу повноважень згори донизу.

35. Закон розмежування центрів влади та управління (поділ влади на законодавчу, виконавчу та судову) означає:

- 1) необхідність формального і фактичного розмежування функцій публічної влади в управлінні за горизонталлю і вертикаллю на відносно самостійні гілки і рівні влади, які повинні здійснювати різні, незалежні один від одного органи (інституції);
- 2) кожна з гілок влад повинна мати межі своїх повноважень, сферу діяльності;
- 3) необхідність рівноваги гілок влад, щоб жодна з них не могла в усіх відносинах домінувати над іншими і бути вільною від відповідальності перед законом;

4) усі відповіді є вірними.

36. Закон централізації та децентралізації влади – це:

- 1) розташування інституцій влади й управління за вертикаллю;
- 2) концентрації повноважень і ресурсів у руках єдиного центрального органу;
- 3) є не що інше, як взаємозв'язок цих протилежних процесів;
- 4) передача повноважень згори донизу і утворення відносно самостійних організацій, які самозабезпечуються необхідною інформацією для реалізації повноважень, переданих їм вищим органом.

37. Закон системності організації публічного – це:

- 1) необхідність поєднання управляючого впливу на суспільство з його самоорганізацією, врахуванням стихійної саморегуляції соціальної системи;
- 2) необхідність формального і фактичного розмежування функцій публічної влади в управлінні за горизонталлю і вертикаллю на відносно самостійні гілки і рівні влади, які повинні здійснювати різні, незалежні один від одного органи (інституції);
- 3) концентрації існуючих у держави ресурсів управління;
- 4) об'єктивний закон публічного управління, яке функціонує і вирішує завдання, які об'єктивно виникли, лише у вигляді єдиного цілого, взаємопов'язаного елементами і процесами утворення.

38. Закон системності публічного управління знаходить свій вияв у:

- 1) закономірності: єдність основних функцій управління: цілепокладання, прогнозування і планування, інформування, організації, координації і регулювання, активізації, контролю, узагальнення й оцінки результатів - на всіх рівнях публічного управління;
- 2) закономірності: єдність рівнів публічного управління: центрального, регіонального, місцевого; взаємодоповнюваність публічного управління і самоуправління; взаємодія в єдиному процесі центрів-суб'єктів управління, розділених вертикально і горизонтально;
- 3) закономірності: єдність загальної й окремих систем публічного управління, оскільки останні будуються на базі загальнодержавної і є конкретною реалізацією її цілей в окремих сферах і галузях життєдіяльності людей;
- 4) всі відповіді є правильними.

39. Закон саморозвитку системи публічного управління полягає в тому, щоб:

- 1) максимально охопити своїм впливом усі соціально значимі процеси державного життя;
- 2) забезпечити оптимально можливу повноту реалізації управлінських функцій в їх взаємозв'язку, а також єдину спрямованість в управлінській діяльності суб'єктів різних гілок і центрів влади; створювати органи, інституції й норми, яких не вистачає;
- 3) максимально усувати суперечливість елементів системи, які перешкоджають нормальному її функціонуванню;
- 4) всі відповіді є правильними.

40. Саморозвиток – це:

- 1) вичерпання якісними змінами інформаційної бази управління;
- 2) об'єктивно можливий спосіб існування системи публічного управління;
- 3) розширення участі в управлінні народу;
- 4) втілення у адаптацію системи і в її саморозвиток.

41. Інституція – це:

- 1) залежність управління як функції (роль) і інституції (заклад, установ1) держави від його суттєвих ознак;
- 2) рівень розвинутої структури, функцій, нормативно-правової бази й інших елементів системи;
- 3) у сукупності, це – норми, правила, символи, що регулюють будь-яку сферу життя, діяльності;
- 4) жодна не вірна.

42. Централізація – це:

- 1) інтенсифікація управляючого впливу на управлінський об'єкт за вертикаллю шляхом концентрації повноважень і ресурсів у руках єдиного центрального органу;
- 2) необхідний процес управління;
- 3) сукупність норм, правил, символів, що регулюють будь-яку сферу життя, діяльності;

4) жодна не вірна.

43. Децентралізація:

- 1) є не що інше, як передача повноважень згори донизу і утворення відносно самостійних організацій, які само забезпечуються необхідною інформацією для реалізації повноважень, переданих їм вищим органом;
- 2) рушійна сила будь-якого процесу, явища; чинник;
- 3) сукупність норм, правил, символів, що регулюють будь-яку сферу життя, діяльності;
- 4) жодна не вірна.

44. У науці принципом називають:

- 1) сукупність ознак дозволяє відрізнити явище від інших явищ;
- 2) загальні положення, яким повинні задовільняти наукові припущення, гіпотези або теорії;
- 3) засади, що формулюються в процесі пошуку істини, а тому можуть виникати, змінюватися і застарівати;
- 4) як головне твердження, яке сприймається як важливе, суттєве, неодмінне або, принаймні, бажане.

45. Принципи публічного управління відображають:

- 1) тільки найбільш суттєві закономірності, які мають загальний характер;
- 2) об'єктивно існуючі, стійкі, необхідні, істотні взаємозв'язки між процесами та явищами в управлінні;
- 3) сприяють удосконаленню здійснення управлінських процесів та прийняття управлінських рішень;
- 4) прояв загальної тенденції природних процесів до відповідних форм оптимізації.

46. До загально-управлінських принципів відносять:

- 1) універсальність управління; раціональність організації будь-яких процесів; цілепокладання та доцільність структури управління;
- 2) цілеспрямованість, комплексність та наукова обґрунтованість;
- 3) ритмічність (рівномірність виконання процесів у часі); концентрація однорідних предметів праці; гнучкість;
- 4) пропорційність; паралельність та зниження інтенсивності робіт.

47. До основних принципів раціональної організації належать:

- 1) пропорційність; паралельність та зниження інтенсивності робіт;
- 2) безперервність; прямоточність; ритмічність;
- 3) концентрація однорідних предметів праці; гнучкість;
- 4) усі відповіді є вірними.

48. Назвіть представників, які сформулювали принципи управління:

- 1) Емерсон Г., Вебер М., Тейлор Ф., Файол А.;
- 2) Доннел О., Кнорринг В., Кунц Г.;
- 3) Барнард Ч., Арджирис К., Кудин В.;
- 4) М. Мескон М., Тейлор Ф., Палеха Ю.

49. До якої школи управління відносяться представників Ф. Тейлора, А. Файола, Г. Емерсона, Л. Гьюліка, Л. Урвіка, Р. Фелкома, М. Вебера:

- 1) адміністративної (класичної);
- 2) некласичної;
- 3) класичної школи політичної економії;
- 4) школи меркантилістів.

50. До принципів організації та її структури відносять:

- 1) одноразове введення інформації, самоорганізація систем, ресурсозбереження, оптимізація, релевантність;
- 2) принцип конкретності та вимірюваності цілі, принцип вибірковості, єдності цілей;
- 3) принцип спеціалізації, принцип інституційної ідентичності;
- 4) принцип формалізації процедур, принципи ідеальної бюрократичної організації управління.

51. Хто запропонував загальновідомі принципи ідеальної бюрократичної організації управління:

- 1) теоретик управління Ч. Барнард;

- 2) теоретик менеджменту Ф. Тейлор;
- 3) теоретик системи управління Ф.Селзнік;
- 4) учений суспільних наук М. Вебер.

52. Принципами ідеальної бюрократичної організації управління є:

- 1) діяльність організації поділяється на елементарні операції; формалізуються завдання та обов'язки кожної ланки; залучаються фахівці-експерти на умовах повної відповідальності за ефективне і результативне виконання завдань; організація будується за принципом ієрархії;
- 2) діяльність організації регулюється системою правил та стандартів, які забезпечують одноманітність виконання кожного завдання виконавцями;
- 3) функціонування організації відповідно до раціональних стандартів виключає можливість втручання особистих міркувань та емоцій; служба в бюрократичній організації засновується на відповідності кваліфікації займаній посаді; службовці захищені від немотивованого звільнення; існує система просування по службі за умов певної вислуги та успішної діяльності;
- 4) усі відповіді є вірними.

53. Назвіть параметри та прояви людського чинника, які враховуються у формуванні принципів публічного управління:

- 1) активність, професіоналізм, моральність, ініціативність, інноваційність;
- 2) моральність, ініціативність, інноваційність;
- 3) методів мотивації та моделювання;
- 4) відкрите спілкування, здійснення надмірного контролю.

54. На забезпечення достатньої гнучкості принципів публічного управління зорієнтовано:

- 1) принцип ступеня свободи рішення;
- 2) принцип делегування повноважень;
- 3) принцип участі;
- 4) усі відповіді є вірними.

54. Назвіть основні принципи та підходи, які найбільше впливають на прийняття публічно-управлінських рішень:

- 1) принцип об'єктивності, принцип випереджаючого стану управління;
- 2) принцип демократизму, принцип розподілу влади;
- 3) принцип законності, принцип оптимізації;
- 4) усі відповіді є вірними.

55. Структурні принципи публічного управління поділяються (за класифікацією вченого Г. Атаманчук) на:

- 1) структурно-цільові;
- 2) структурно-функціональні;
- 3) структурно-організаційні і структурно-процесуальні;
- 4) усі відповіді є вірними.

56. Специфічні принципи, які стосуються безпосередньо організації роботи керівника публічного управління – це:

- 1) «єдиноначальність» і «функціональна дефініція»;
- 2) скалярний принцип;
- 3) принцип лідерства;
- 4) усі відповіді є вірними.

57. До загальних принципів публічного управління відносять :

- 1) принцип єдності економіки та політики;
- 2) принцип поєднання загальних та локальних інтересів;
- 3) принцип лідерства;
- 4) всі відповіді є правильними.

58. Кому належить визначення “цілі системи трансформуються в певну сукупність функцій з їх реалізації”:

- 1) В. Авер'янову; 2) М. Мескону;

3) О. Оболенському;

4) Б. Гурну.

59. Назвіть групи основних функцій держави:

1) і внутрішні і зовнішні;

2) політичні, економічні, соціальні;

3) гуманітарні;

4) чи екологічні.

60. Функції менеджменту включають у функції публічного управління:

1) обов'язково;

2) частково;

3) ні;

4) жодна відповідь не вірна.

61. До загальних функцій управління відносяться:

1) планування, організація;

2) мотивація, контроль;

3) комунікація та прийняття рішень;

4) усі відповіді є вірними.

62. Назвіть три групи функції публічного управління:

1) основна, управлінська і забезпечуюча функції;

2) фінансова, кадрова і правова;

3) матеріально-технічна, інформаційна і нормативно-правова;

4) наукове і правове забезпечення і забезпечення ресурсами.

63. У групу забезпечуючої функції публічного управління входить:

1) забезпечення ресурсами (фінансовими, кадровими, матеріально-технічними, інформаційними);

2) правове забезпечення (нормативно-правове регулювання);

3) організаційне забезпечення (адміністративна організаційно-координаційна діяльність) та наукове забезпечення (ідеї, теорії, концепції, обґрунтування);

4) усі відповіді є вірними.

64. Визначення спектру цілей і функцій публічного управління все це:

1) є чинники впливу на вибір структури органів публічної влади;

2) дві взаємопов'язані та взаємообумовлені сторони системи публічного управління;

3) власні рушійні сили і ставлять за мету досягнення стану рівноваги та ефективного функціонування публічного управління;

4) принцип формування раціональної структури організації.

65. Назвіть найбільш характерні функції публічного управління економіки:

1) підтримка економічної стабільності;

2) забезпечення соціального захисту, забезпечення суспільними благами;

3) реформування і розвиток економіки і економічний моніторинг;

4) усі відповіді є вірними.

66. Назвіть найбільш відомі інструменти впливу на соціо-економічні процеси в публічному управлінні:

1) адміністративні, фінансові та інформаційні;

2) забезпечення управління публічним сектором економіки;

3) формування і реалізація публічних програм;

4) здійснення публічного контролю.

67. Управлінські функції публічного управління – це:

1) юридичне виражені управляючі впливи окремих органів державної влади, які вони мають право і зобов'язані здійснювати щодо певних об'єктів управління або компонентів певних структур;

2) специфічні за предметом, змістом і засобом забезпечення цілісних управляючі впливи держави;

3) це потреби й інтереси людей;

4) жодна відповідь не вірна.

68. Основні функції публічного управління :

- 1) реалізуються, як правило, в окремих сферах, галузях або на ділянках державного управління і визначаються в основному запитами об'єктів управління;
- 2) є функції управління, які відображають сутнісні моменти управління, його об'єктивно необхідні взаємозв'язки і мають місце практично в будь-якій управлінській взаємодії органів державної влади з об'єктами управління;
- 3) специфічні за предметом, змістом і засобом забезпечення цілісні управляючі впливи держави;
- 4) це управління всередині державної управлінської системи й зумовлені багаторівневою і різнокомпонентною побудовою держави.

69. За характером і послідовністю дій до загальних функцій управління доцільно віднести такі: 1) аналіз, прогнозування, планування, організація, регулювання, робота з персоналом, облік, контроль;

- 2) синтез, моделювання;
- 3) економічний моніторинг ;
- 4) фінансові, кадрові регулювання.

70.Ціль визначає :

- 1) принцип об'єктивності публічного управління, принцип випереджаючого стану управління;
- 2) принцип демократизму, принцип розподілу влади;
- 3) принцип законності, принцип оптимізації; 4) або напрямки майбутньої діяльності та розвитку.

71. Ієрархія цілей будується за принципом: 1) інтересів суспільства та пріоритетності потреб;

- 2) принципом ідеальної бюрократичної організації;
- 3) принципом лідерства;
- 4) принципом єдності та економіки.

72.За джерелами виникнення і змістом існують такі основні види цілей публічного управління: 1) суспільно-політичні цілі;

- 2) соціальні цілі;
- 3) лише економічні цілі;
- 4) усі відповіді є вірними.

73.Об'єкт публічного управління – це:

- 1) певна сукупність суб'єктів, зокрема органи державної влади;
- 2) публічні інтереси через застосування законодавства;
- 3) зовнішньо орієнтована діяльність уповноважених суб'єктів, пов'язана з реалізацією політичних рішень;
- 4) є суспільство у всьому різноманітті суспільних відносин, на які спрямоване публічне управління.

74. Найвищою соціальною цінністю в Україні є:

- 1) держава;
- 2) конституційний лад;
- 3) є людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека;
- 4) влада українського народу.

75. Посадовою особою або колектив громадян, наділених державно-владними повноваженнями, уповноважених державою на здійснення її завдань і функцій і які діють у встановленому державою порядку, є:

- 1) державна влада;
- 2) механізм держави;
- 3) державний апарат;
- 4) є державний орган.

76.Територіальна громада – це жителі, об'єднанні постійним проживанням у межах села, селища, міста, що є самостійними адміністративно-територіальними одиницями або _____:

- 1) зібрання жителів села, селища, міста;
- 2) або добровільне об'єднання жителів кількох сіл, що мають єдиний адміністративний центр;
- 3) добровільне об'єднання жителів кількох сіл та селищ, що мають єдиний адміністративний центр;
- 4) жителі областей України.

77. Назвіть елементи системи місцевого самоврядування в Україні:

- 1) загальні збори за місцем проживання;
- 2) і територіальна громада і районні ради;
- 3) районні ради;
- 4) місцеві ініціативи.

78. Якому терміну відповідає такий зміст: „_____ – це один із способів адміністративної організації унітарної держави шляхом передачі центром своїх повноважень агентам у територіальних одиницях”.

- 1) як централізація влади;
- 2) децентралізація влади;
- 3) деконцентрація влади;
- 4) суверенність влади.

79. Назвіть ознаки децентралізації влади:

- 1) можливість передачі владних повноважень з центру на більш низькі рівні управління;
- 2) розосередження владних повноважень;
- 3) є передача владних повноважень з центру своїм представникам в адміністративно-територіальних одиницях;
- 4) визнання права самостійно приймати рішення на місцях.

80. Які з названих є ознаками деконцентрації влади:

- 1) можливість передачі владних повноважень з центру на більш низькі рівні управління;
- 2) розосередження владних повноважень;
- 3) передача владних повноважень з центру своїм представникам в адміністративно-територіальних одиницях;
- 4) є визнання права самостійно приймати рішення на місцях.

81. Органи самоорганізації населення – представницькі органи, що створюються частиною жителів,

- 1) які постійно проживають на відповідній території в межах села, селища, міста;
- 2) прописані у відповідному селі, селищі, місті;
- 3) зареєстровані на відповідній території в межах села, селища, міста;
- 4) тимчасово проживають на відповідній території в межах села, селища, міста.

82. За принципом розподілу влади органи державної влади класифікують на:

- 1) органи державної влади є законодавчі, виконавчі, судові;
- 2) представницькі (виборні) й ті, що формуються державними органами;
- 3) загальної компетенції й спеціальної компетенції;
- 4) колегіальні й одноособові.

83. Органом законодавчої влади в Україні є:

- 1) Президент України;
- 2) є Верховна рада України;
- 3) Кабінет Міністрів України;
- 4) міністерства.

84. Органом виконавчої влади в Україні є:

- 1) є Кабінет Міністрів України;
- 2) Президент України;
- 3) Кабінет Міністрів України і Президент України.
- 4) всі відповіді правильні.

85. Центральними органами виконавчої влади є:

- 1) є міністерства;
- 2) локальні (обласні) державні адміністрації;
- 3) виконавчі комітети місцевих рад;
- 4) центральним органом виконавчої влади є Кабінет Міністрів України.

86. Органами виконавчої влади на місцях є:

- 1) селищні ради депутатів;
 - 2) є районні й обласні адміністрації;
 - 3) районі, міські і обласні ради депутатів;
 - 4) сільські ради депутатів;
- д) всі перелічені.

87. Державним органом, який приймає закони є:

- 1) є парламент;
- 2) Президент України;
- 3) Конституційний Суд України;
- 4) Національний банк України.

88. Надайте основне значення методам державного та публічного управління:

- 1) стимулюють і спрямовують на досягнення поставлених цілей;
- 2) активізують, стимулюють і спрямовують на досягнення поставлених цілей;
- 3) впливають через державні органи на протікання суспільного і державного розвитку;
- 4) впливають через державні органи на діяльність державних структур і конкретних посадових осіб.

89. Виділіть методи державного та публічного управління:

- 1) морально-етичні, соціально-політичні;
- 2) адміністративні, економічні, морально-етичні, соціально-політичні;
- 3) фінансові, фіскальні, дозвільні ;
- 4) озпорядження, накази, вказівки, інструкції, контроль за виконанням.

90. Морально-етичні методи засновані на зверненні до:

- 1) особистої гідності, честі і совісті людини;
- 2) визначення поведінки і діяльності людей;
- 3) формування позитивної психологічної обстановки;
- 4) забезпечення стійкості суспільних інститутів.

91. До морально-етичних методів відносять такі типи:

- 1) створення умов для службової кар'єри;
- 2) фінансові, фіскальні, дозвільні;
- 3) правове регулювання, переконання, примушування;
- 4) або нагороди, відзнаки, заохочення.

92. Соціально-політичні методи впливають на:

- 1) гідність, честь і совість людини;
- 2) інтереси людей та їх угруповань, їхній статус у суспільстві, можливості самореалізації;
- 3) формування позитивної психологічної обстановки;
- 4) визначення поведінки і діяльності людей.

93. До соціально-політичних методів відносять такі типи:

- 1) як створення умов для службової кар'єри;
- 2) фінансові, фіскальні, дозвільні;
- 3) правове регулювання, переконання, примушування;
- 4) нагороди, відзнаки, заохочення.

94. До економічних методів відносять такі типи:

- 1) створення умов для службової кар'єри;
- 2) як фінансові, фіскальні, дозвільні;
- 3) правове регулювання, переконання, примушування;
- 4) нагороди, відзнаки, заохочення.

95. Влада над собою – вольові відносини ...

- 1) між індивідами, групами, класами в суспільстві;
- 2) індивіда до самого себе;
- 3) між громадянином і державою;

4) між посадовою особою і підлеглим.

96. У найширшому значенні влада – завжди вольові відносини між:

- 1) між індивідами, групами, класами в суспільстві, індивіда до самого себе;
- 2) між громадянином і державою, між державами;
- 3) між посадовою особою і підлеглим;
- 4) усі відповіді вірні.

97. Основними компонентами влади є:

- 1) суб'єкт, об'єкт;
- 2) засоби (ресурси);
- 3) процес, що призводить до руху всі її елементи;
- с) усі відповіді вірні.

98. Влада завжди є:

- 1) є двостороння взаємодія суб'єкта і об'єкта;
- 2) завжди є одностороння взаємодія суб'єкта і об'єкта;
- 3) відносинами лише однієї особи;
- 4) всі відповіді вірні.

99. Влада припускає:

- 1) верховенство;
- 2) монопольне право суб'єкта приймати рішення, обов'язкові і значущі для об'єкта;
- 3) спроможність забезпечувати виконання прийнятих зобов'язань, тобто контролювати об'єкт;
- 4) усі відповіді вірні.

100. Від яких чинників залежить готовність до підкорення об'єкта владарювання?

- 1) від його якостей та від висунутих до нього вимог;
- 2) від ситуації та засобів впливу, які має суб'єкт;
- 3) від сприйняття суб'єктом об'єктом залежно від наявності (або відсутності) у нього авторитету;
- 4) усі відповіді вірні.

101. Державною владою є:

- 1) є публічно-політичні, вольові відносини, що утворюються між державним апаратом і суб'єктами політичної системи суспільства на підґрунті правових норм, зі спиранням, у разі потреби, на державний примус;
- 2) формування державно-політичних впливів, прийняття державно-політичних рішень;
- 3) визнання правомірності державної влади населенням і міжнародним співтовариством;
- 4) забезпечення умов по підтримці і поліпшенню добробуту населення, боротьба з бідністю, виконання соціальних зобов'язань перед суспільством.

102. Ознаками (рисами) державної влади є:

- 1) публічна влада, апаратна влада;
- 2) верховна влада, універсальна влада;
- 3) суверенна влада, легітимна влада;
- 4) усі відповіді вірні.

103. Верховна влада -

- 1) юридично уособлює загальнообов'язкову волю всього суспільства, має у своєму розпорядженні монопольне право видавати закони і спиратися на апарат примусу як на один із засобів дотримання законів та інших правових актів;
- 2) концентрується в апараті, системі органів держави і через ці органи здійснюється;
- 3) виступає від імені всього суспільства (народу), має «публічну» основу своєї діяльності;
- 4) відділена від інших видів влади усередині країни (від партійної, церковної та ін., від влади інших держав).

104. Легітимна влада:

- 1) юридично (конституційно) обґрунтована і визнана народом країни, а також світовою спільнотою;
- 2) концентрується в апараті, системі органів держави і через ці органи здійснюється;
- 3) виступає від імені всього суспільства (народу), має «публічну» основу своєї діяльності;

4) відділена від інших видів влади усередині країни (від партійної, церковної та ін., від влади інших держав.

105. Публічною владою є:

- 1) поширює владні рішення на усе суспільство: вони є загальнообов'язковими для всіх колективних і індивідуальних суб'єктів;
- 2) концентрується в апараті, системі органів держави і через ці органи здійснюється;
- 3) є влада, яка виступає від імені всього суспільства (народу), має «публічну» основу своєї діяльності;
- 4) відділена від інших видів влади усередині країни (від партійної, церковної та ін., від влади інших держав.

106. Нелегітимна влада вважається:

- 1) відділена від інших видів влади;
- 2) визнана народом країни;
- 3) узурпаторською;
- 4) конституційно обґрунтованою.

107. Узурпацією є:

- 1) порушення правових процедур при проведенні виборів або їх фальсифікація;
- 2) використання влади в протизаконних цілях на лихо суспільству і державі;
- 3) перевищення владних повноважень;
- 4) усі відповіді вірні.

108. Легітимністю є:

- 1) вплив органів всіх гілок державної влади на суспільство;
- 2) вплив на процеси в суспільстві;
- 3) визнання правомірності державної влади
- 4) перевищення владних повноважень.

109. Вимога легітимності виникла як:

- 1) реакція проти насильницької зміни влади в державі;
- 2) реакція проти переваги порядку і стабільності над порушенням загальноновизнаних норм;
- 3) реакція проти захоплення влади силою;
- 4) усі відповіді вірні.

110. Які ознаки притаманні публічній владі?

- 1) спрямованість на виконання суспільних завдань і функцій;
- 2) функціонування через відповідні публічні інститути (органи публічної влади);
- 3) легітимність;
- 4) усі відповіді вірні.

111. Матеріально-фінансовою основою державної влади є:

- 1) є загальнонародна та державна власність, а також кошти державного бюджету;
- 2) лише загальнонародна власність;
- 3) лише державна власність;
- 4) лише кошти державного бюджету.

112. Найбільш суттєвою ознакою державної влади є

- 1) наявність особливих органів – так званих «силових структур»;
- 2) функціонування у правових формах;
- 3) є її суверенітет;
- 4) кошти державного бюджету.

113. Влада місцевого самоврядування характеризується такими особливостями:

- 1) джерелом її є народ;
- 2) первинним носієм – територіальна громада;
- 3) влада розповсюджується лише на територію адміністративно-територіальних одиниць;
- 4) усі відповіді вірні.

114. Органи місцевого самоврядування діють від імені

- 1) імені територіальної громади;
- 2) від імені народу;
- 3) держави;
- 4) всі відповіді вірні.

115. Система публічного управління є:

- 1) система організації діяльності громадян на відповідній території, яка являє собою сукупність різноманітних органів та інститутів, що діють як єдиний цілісний організм;
- 2) складова частина демократії, при якій здійснюються такі форми і способи народовладдя, що закріплюють свободи і рівноправність громадян;
- 3) є процес здійснення демократичного врядування через реалізацію системи представницьких органів врядування на всіх рівнях соціальної структуризації суспільства;
- 4) немає вірної відповіді.

116. Термін «управління», що походить від лат. manus – рука; англ. to manage – управляти було введено в наукову думку:

- 1) Пітер Ф. Друкером;
- 2) Файолом Анрі;
- 3) М.Х. Месконом;
- 4) усі відповіді є вірними.

РОЗДІЛ 3. СПИСОК РЕКОМЕНДОВАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Основна література

1. Вороніна Ю. Є. Теорія та практика публічного управління та адміністрування [Текст] : навчальний посібник / Ю. Є. Вороніна. – Мелітополь : ТОВ «Колор Принт», 2020. – 204 с. URL: http://elar.tsatu.edu.ua/bitstream/123456789/11883/1/%D0%9F%D0%BE%D1%81%D0%B1%D0%BD%D0%B8%D0%BA_%284%29%20%281%29%20%281%29.pdf
2. Публічне управління: навч. посібник / А. В. Стасишин, Г.В. Капленко, Г. О. Комарницька та ін. [за заг. ред. А. В. Стасишина]. – Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2019. – 460 с. - URL: <https://financial.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2020/02/komarnyts-ka-9-07-2019.pdf>
3. 3.Публічне управління та адміністрування : навч. посібник / Скидан О. В., Якобчук В. П., Дацій Н. В., Ходаківський Є. І. [та ін.] ; за заг. ред. О. В. Скидана. – Житомир : ЖНАЕУ, 2017. – 705 с. - URL: http://ir.znau.edu.ua/bitstream/123456789/8495/1/Publichne_upravlinnia_2017.pdf
4. Гордієнко Л. Ю. Публічне врядування : навчальний посібник / Л. Ю. Гордієнко, С. В. Лукашев. – Х. : ХНЕУ ім. С. Кузнеця, 2015. – 388 с. - URL: <http://www.repository.hneu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/10477/1/2015-%D0%93%D0%BE%D1%80%D0%B4%D1%96%D1%94%D0%BD%D0%BA%D0%BE%20%D0%9B.%20%D0%AE.%2C%20%D0%9B%D1%83%D0%BA%D0%B0%D1%88%D0%B5%D0%B2%20%D0%A1.%20%D0%92..pdf>
5. Методологія публічного управління : навч. посібник / І. В. Шпекторенко. — Дніпро. ДРІДУ НАДУ. – 2018. – 120 с. - URL: http://www.dridu.dp.ua/biblioteka/doc/Metodolohiya_publichnoho_upravlinnya.pdf
6. Публічне управління та адміністрування в умовах інформаційного суспільства: вітчизняний і зарубіжний досвід: монографія / За заг. ред. Сергія Чернова, Валентини Воронкової, Віктора Банаха, Олександра Сосніна, Пранаса Жукаускаса, Йоліти Ввайнхардт, Регіни Андрюкайтене; Запоріж. держ. інж. акад. – Запоріжжя: ЗДІА, 2016. – 606 с. - URL: http://umo.edu.ua/images/content/depozitar/monografii/%D0%9C%D0%BE%D0%BD%D0%BE%D0%B3%D1%80%D0%B0%D1%84%D1%96%D1%8F_%D0%90%D0%BB%D0%B5%D0%B9%D0%BD%D1%96%D0%BA%D0%BE%D0%B2%D0%B0_2017.pdf

7. Публічне адміністрування: електронний навчальний посібник / В.М. Нагаєв. – Х.: ХНАУ, 2018. – 278 с.
8. Публічне управління та адміністрування: теоретичні та практичні аспекти: Навч. посібник / С. В. Панченко, О. Г. Дейнека, О. В. Дикань та ін. – Харків: УкрДУЗТ, 2019. – 380 с. - URL:<http://lib.kart.edu.ua/bitstream/123456789/2215/1/%d0%9d%d0%b0%d0%b2%d1%87%d0%b0%d0%bb%d1%8c%d0%bd%d0%b8%d0%b9%20%d0%bf%d0%be%d1%81%d1%96%d0%b1%d0%bd%d0%b8%d0%ba.pdf>
9. Решота О. А. Електронний атестований навчальний курс «Вступ до фаху. Теорія та історія управління». – Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2021. — URL: <https://e-learning.lnu.edu.ua/course/view.php?id=3617>
10. Іщенко М. П., Іщенко О. М. Публічне управління. Методичні рекомендації до вивчення дисципліни «Публічне управління» для слухачів магістратури денної та заочної форм навчання спеціальності «Публічне управління та адміністрування» освітнього ступеня «магістр» / За ред. проф. Іщенко М. П. – Черкаси: ЧНУ, 2017. – 44 с. URL:<http://eprints.cdu.edu.ua/4084/1/mewtod.pdf>
11. Основи публічного адміністрування : навч. посіб. / Ю. П. Битяк, Н. П. Матюхіна, М. С. Ковтун та ін. ; за заг. ред. Н. П. Матюхіної. – Харків : Право, 2018. – 172 с. URL: https://pravo-izdat.com.ua/image/data/Files/485/3_Osnovi_publichnogo_administruvannja_NP_vnutri.pdf
12. Вступ до публічного адміністрування : навчальний посібник / Н. Л. Гавкалова, Т. А. Власенко, Л. Ю. Гордієнко та ін. ; за заг. ред. докт. екон. наук, професора Гавкалової Н. Л. – Х. : ХНЕУ ім. С. Кузнеця, 2016. – 382 с. URL: https://pns.hneu.edu.ua/pluginfile.php/441375/mod_resource/content/1/%D0%9D%D0%B0%D0%B2%D1%87%D0%B0%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D0%B8%D0%B9%20%D0%BF%D0%BE%D1%81%D1%96%D0%B1%D0%BD%D0%B8%D0%BA%20%D0%92%D1%81%D1%82%D1%83%D0%BF%20%D0%B4%D0%BE%20%D0%9F%D0%90.pdf
13. Державне та регіональне управління: [підручник] / Є.Г. Карташов, В.В. Євдокимов, І.О. Драган, О.І. Дачій та ін.; за заг. ред. Є.Г. Карташова. – Київ : Освіта України, 2019. – 248 с URL: http://umo.edu.ua/images/content/institutes/imp/struktura/kaf_upravl_proekt/material/%D0%9F%D0%BE%D1%81%D1%96%D0%B1%D0%BD%D0%B8%D0%BA_%D0%94%D0%B5%D1%80%D0%B6_%D1%82%D0%B0_%D1%80%D0%B5%D0%B3%D1%96%D0%BE%D0%BD_%D1%83%D0%BF%D1%80_%D0%9A%D0%B0%D1%80%D1%82%D0%B0%D1%88%D0%BE%D0%B2_%D0%90%D0%BB%D0%B5%D0%B9%D0%BD%D1%96%D0%BA%D0%BE%D0%B2%D0%B0_2019.pdf
14. Публічне управління розвитком регіонів у процесі побудови сервісноорієнтованої держави: теорія, методологія та практика : [монографія] / за заг. ред. Н.В. Васильєвої, О.І. Васильєвої. – Київ: Вид-во НАДУ, 2018. – 347 с.
15. Основи публічного адміністрування: навчальний посібник / уклад.: Н. П. Матюхіна, М. С. Ковтун, О. М. Соловійова та ін. – Харків: Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого, 2016. – 79 с. URL: https://library.nlu.edu.ua/POLN_TEXT/POSIBNIKI_2016/NMP_172.pdf
16. Бакуменко В.Д. Особливості публічного управління та адміністрування: навч. посіб. / В. Д. Бакуменко [та ін.] – К. : Вид-во Ліра-К, 2016. – 256 с. URL: <https://img.yakaboo.ua/media/mediagallery/pdf/1/2/12239.pdf>
17. Методичні підходи до організації діяльності з публічного адміністрування : наукова розробка / уклад. Н.М. Мельтюхова, Л.В.Набока. К. : НАДУ.2016. 48 с. URL:
18. Ястремська О. М. Я 85 Публічне адміністрування : навчальний посібник / О. М. Ястремська, Л. О. Мажник. – Х. : ХНЕУ ім. С. Кузнеця, 2015. – 132 с. URL: https://dut.edu.ua/uploads/1_1444_92306508.pdf
19. Іванова Т. В. Публічне управління сільськими територіями України: навч. посіб. / Іванова Т. В. [та ін.] – К. : Фенікс, 2016. – 336 с. URL: <https://dspace.nau.edu.ua/bitstream/NAU/22947/1/%D0%9F%D1%83%D0%B1%D0%BB%D1%96%D1%87%D0%BD%D0%B5%20%D1%83%D0%BF%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%BB%D1%96%D0%BD%D0%BD%D1%8F%20%D1%81%D1%96%D0%BB%D1%8C%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B8%D0%BC%D0%B8%20%D1%82%D0%B5%D1%80%>

[D0%B8%D1%82%D0%BE%D1%80%D1%96%D1%8F%D0%BC%D0%B8%20%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D0%B8.pdf](https://ktpu.kpi.ua/wp-content/uploads/2014/02/Etika-derzhavnogo-sluzhbovtvtsya.pdf)

20. Василевська Т.Е. Етика в публічній службі: посібник / Т.Е.Василевська. – К.: НАДУ, 2018. – 256 с. URL: <https://ktpu.kpi.ua/wp-content/uploads/2014/02/Etika-derzhavnogo-sluzhbovtvtsya.pdf>
21. Публічне управління: термінол. слов. / уклад. : В. С. Куйбіда, М. М. Білинська, О. М. Петрос та ін. ; за заг. ред. В. С. Куйбіди, М. М. Білинської, О. М. Петрос. – Київ : НАДУ, 2018. – 224 с. URL: https://dut.edu.ua/uploads/1_888_37081450.pdf
22. Лазор О. Д. Основи публічного управління та адміністрування: навчально-методичний посібник / О. Д. Лазор, О. Я. Лазор, І. Г. Юник. – К. : Ліра-К, 2017. – 268 с. URL: <https://lira-k.com.ua/preview/12291.pdf>

Додаткова література

1. Балабаєва З. Вудро Вілсон про витоки та причини виникнення теорії публічного адміністрування / З. Балабаєва // Актуальні проблеми державного управління : зб. наук. пр. ОРІДУ / [голов. ред. М. М. Іжа]. – Одеса, 2010. – Вип. 4 (44). – С. 6 –11
2. Брич В.Я. Психологія управління: навч. посібник / В.Я. Брич, М.М. Корман. – Київ: Кондор, 2013. – 384 с. URL: <http://nbuv.gov.ua/>
3. Василенко В.А. Теорія і практика розробки управлінських рішень: навч. посібник/ В.А. Василенко. – Київ: ЦУЛ, 2013. – 420 с.
4. Ворона П. В. Місцеве самоврядування України в контексті розвитку представницької влади : монографія / П. В. Ворона. – Полтава : ПУЕТ, 2012. – 341 с.
5. Державне управління: підручник : у 2 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президентіві України ; ред. кол. : Ю. Ковбасюк (голова), К. О. Ващенко (заст. голови), Ю. П. Сурмін (заст. голови) [та ін.]. – К. ; Дніпропетровськ : НАДУ, 2012. – Т. 1. – 564 с. URL: http://academy.gov.ua/NMKD/library_nadu/Pidruchnuiky_NADU/5d5407e7-f2ef-4ec4-8f8a-42c075c9ffc9.pdf
6. Державне регулювання інноваційної інфраструктури на регіональному рівні : монографія / за заг. ред. А. О. Дегтяра. – Х. : Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр», 2011. – 192 с.
7. Дзюндзюк В. Б. Публічне управління в ХХІ ст.: тенденції та виклики [Електронний ресурс] / В. Б. Дзюндзюк // Актуальні проблеми державного управління. - 2013. - № 1. - С. 9-17. - Режим доступу: URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apdy_2013_1_3
8. Енциклопедія державного управління : у 8 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президентіві України ; наук.-ред. колегія : Ю. В. Ковбасюк (голова) та ін. – К. : НАДУ, 2011. – Т. 1-3. URL: http://academy.gov.ua/NMKD/library_nadu/Encycloped_vydanniy/902a288d-d8fc-42deb917-9ebd85e716cb.pdf
9. Енциклопедія державного управління. У 8 т. – Т. 8 : Публічне врядування / наук.-ред. кол. : В. С. Загорський [та ін.] – Львів : ЛРІДУ, НАДУ, 2011. – 712 с. URL: http://academy.gov.ua/NMKD/library_nadu/Encycloped_vydanniy/ec33d206-7309-4034-a00f-074bcb7916ce.pdf
10. Кігель В.Р. Методи і моделі підтримки прийняття рішень у ринковій економіці / В.Р.Кігель. – Київ: ЦУЛ, 2013. – 202 с.
11. Оболенський О. Публічне управління: публічна сфера, публічне право і публічна політика – співвідношення понять [Електронний ресурс] / О. Оболенський, С. Лукін // Державне управління та місцеве самоврядування. - 2013. - Вип. 2. - С. 3-11. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/dums_2013_2_3
12. Оболенський О. Публічне управління в умовах формаційного та цивілізаційного розвитку України [Електронний ресурс] / О. Оболенський, Н. Обушна // Державне управління та місцеве самоврядування. - 2014. - Вип. 4. - С. 61-72. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/dums_2014_4_9
13. Обушна Н. І. Публічне управління як нова модель організації державного управління в Україні: теоретичний аспект [Електронний ресурс] / Н. І. Обушна // Ефективність державного управління. - 2015. - Вип. 44(1). - С. 53-63. - Режим доступу:

- [http://nbuv.gov.ua/UJRN/efdu_2015_44\(1\)_8](http://nbuv.gov.ua/UJRN/efdu_2015_44(1)_8) 35. Основи регіонального управління в Україні : підручник / за заг. ред. В. М. Вакуленка, М. К. Орлатого. – К. : НАДУ, 2012. – 576 с.
21. Плотнікова М. Ф. Публічне управління в системі розвитку територіальних громад [Електронний ресурс] / М. Ф. Плотнікова // Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. Серія : Економіка, аграрний менеджмент, бізнес. 2017. - Вип. 260. - С. 266-278. Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvnau_econ_2017_260_31
22. Публічне управління та адміністрування : навч. посіб. / Ю.Г. Кальниш, Т. М. Лозинська, В.І. Тимцуник ; Полтав. держ. аграр. акад. – Полтава : РВВ ПДАА, 2015. – 279 с.
23. Надолішній, П. І. Теорія і практика демократичного врядування: вітчизняна традиція та уроки історії [Текст] / П. І. Надолішній // Реформування публічного управління : теорія, практика, міжнародний досвід : Матеріали Всеукраїнської наук.-практ. конф. за міжнар. участю, 31 жов. 2014. – Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2014. – С. 3-5. [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.oridu.odessa.ua/9/buk/konlin.pdf>
24. Надолішній, П. І. Державне управління в Україні на перехресті тисячоліть: виклики, загрози і перспективи [Текст] / П. І. Надолішній // Актуальні проблеми державного управління : зб. наук. пр. ОРІДУ / [голов. ред. М.М. Іжа]. Вип. 2 (58). – Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2014. – С. 3-11; [Електронний ресурс] – Режим доступу: [http://www.oridu.odessa.ua/9/buk/Zbirnuk_\(58\)2.pdf](http://www.oridu.odessa.ua/9/buk/Zbirnuk_(58)2.pdf)
25. Сурмін, Ю. П., Надолішній, П. І. Методологія як інструмент ефективної реалізації можливостей державного управління [Текст] /Юрій Сурмін, Петро Надолішній //Енциклопедія державного управління : у 8 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України ; наук.-ред. колегія : Ю. В. Ковбасюк (голова) та ін. – К. : НАДУ, 2011.- Т. 2 : Методологія державного управління / наук.-ред. Колегія : Ю. П. Сурмін (співголова), П. І. Надолішній (співголова) та ін. – 2011.- 7 – 16; [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://212.111.196.8:8081/ndi/encyclopedia/default.aspx>

ІНТЕРНЕТ САЙТИ

1. Сервер Верховної Ради України: <http://www.rada.gov.ua/>
2. Кабінет Міністрів України – <http://www.kmu.gov.ua/>
3. Громадянське суспільство і влада : інтерактивна інформаційно-аналітична система - <http://civic.kmu.gov.ua>
4. Державне управління: теорія та практика. Електронне наукове фахове видання НАДУ при Президентові України – <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/DUTP>
5. Ліга Бізнес Інформ: www.liga.net/
6. Державний комітет України з питань регуляторної політики та підприємництва: <http://www.dkrp.gov.ua/control/uk/index>
7. Державний комітет статистики України: www.ukrstat.gov.ua
8. Національний інститут стратегічних досліджень при Президентові України – <http://www.niss.gov.ua/>
9. Національний інститут стратегічних досліджень <http://www.niss.gov.ua>
10. Нормативні акти України: www.nau.kiev.ua
11. Сайт Президента України <http://www.president.gov.ua>
12. Сайт Кабінету Міністрів України. <http://www.kmu.gov.ua/control>
13. Сайт Львівської обласної ради. <http://www.kmu.gov.ua/control>
14. Сайт Національного агентства України з питань державної служби <http://www.nads.gov.ua/control/uk/index>
15. Портал Центру політико-правових реформ <http://www.pravo.org.ua/>
16. Портал Інституту соціології Національної академії наук України <http://i-soc.com.ua/institute/>
17. Теоретичні та прикладні питання державотворення ОРІДУ НАДУ при Президентові України – <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/tppd/index.html>.